

ПРЕДВЕСТНИКЪ НА ПРОЛЪТЪТА

I.

БИЛО още зима. Студъ сковалъ полята и горитѣ. Мъгли се носели по високитѣ хълмове и нощемъ студени вѣтрове виели. Понѣкога валѣлъ снѣгъ и завивалъ черната земя съ бѣла пелена.

Но ето, единъ день грѣйнало слънце. Засмѣло се то, а снѣгътъ по покривитѣ и дърветата почналъ да се топи и на сълзи и ручейки да капе. Покривитѣ и дърветата, като че ли плачели съ бистри, студени сълзи. Потекли мжтни поточета навсѣкжде...

Въ малката горичка снѣжната покривка на земята се разкжсала, и отдолу се показала черната и влажна прѣстъ. Като бѣли, покжсани дрипи се бѣлѣлъ тукъ-таме снѣгътъ.

Слънцето грѣло и отоплювало ония мѣста отъ земята, които били открити отъ снѣга. И ето, че близо до една малка, черна трънка прѣстѣта почнала да наднича.

Следъ време надъ земята се показало остро зелено връхче, после се разперили две дълги зелени листенца. Найсетне срещу слъннето се засмѣло хубаво и мило цвѣтенце.

То било бѣло, като бѣлия снѣгъ!...

Погледнало то съ своитѣ оченца наоколо. Но нигде нищо не се виждало, нито тревица, нито цвѣтенце. Само бѣлия снѣгъ се топѣлъ и сѣкашъ плечелъ съ бистри сълзици...

Тжжно се усмихнало тогава бѣлото цвѣтенце и навело главица къмъ земята. Ахъ, то като че ли разбрало, че се е излѣгало и дошло много рано на свѣта.

II.

МРЪКНАЛО и съмнало.

Но на другия день не изгрѣло слънцето. Облаци покрили небето и студътъ отново се върналъ. Въ въздуха захвърквали бѣли снѣжинки.

Сам-самичко стояло бѣлото цвѣтенце и треперѣло отъ студъ. Край него падали бѣлитѣ снѣжинки и се чудели на красотата му. Но то гледало надолу, сѣкашъ мислило нѣщо много тжжно.

Само-самичко стояло то на студа безъ другарче на този свѣтъ. Само-самичко стояло то, а снѣжинкитѣ валѣли и се сипели край него. Тѣ били бѣли, но то било по-красиво отъ тѣхъ...

На трънката, до която било цѣвнало бѣлото цвѣтенце, кацнала една малка птичка. Тя била отъ ония птички, които прекарватъ зимата по насъ. Тя била излюпена презъ лѣтото и сега за пръвъ пжтъ виждала зима. А какво идѣло следъ зимата, не знаела.

Видѣла птичката цвѣтенцето. А другъ пжтъ тя не била виждала тъй хубаво и толкова бѣло цвѣтенце.

И като го гледала, какъ снѣгътъ го засипва станало й мжчно и запѣла: